

Abstrakt

Tato práce přezkoumává Francouzskou novou vlnu jakožto filmový směr, který se odpoutal od klasické filmové tvorby a měl celosvětový vliv, ale který byl později ve zpolitizované atmosféře před a po roce 1968 zavržen jak ideologicky naivní. Za cíl si klade ukázat, jak tytéž prvky, jejichž prostřednictvím Nová vlna vnesla do filmové tvorby přelomové změny, tedy ty, jež ji činí avantgardní, jsou též tím, co jí tento atribut odepírá: její zaměření na realismus, tematika ve středu průzkumů podstaty filmu. První kapitola analyzuje stylistickou a ideologickou opozici Nové vlny vůči Francouzské kvalitě ve spojitosti s teorií Andrého Bazina, ideologa Nové vlny. Na příkladu Chabrolových *Bratrance* je v ní ukázán vliv dlouhých záběrů a hloubky zaostření Orsona Wellese, které nutí diváka, aby sám posoudil, tak jako ve skutečném životě, vztahy mezi postavami, čímž odporují diktujícím prostředkům editace používaným klasickým Hollywoodem a Francouzskou kvalitou. Druhá kapitola analyzuje nejslavnější filmy Nové vlny, Truffautův *Nikdo mne nemá rád* a Godardův *U konce s dechem*, s důrazem na posun od Chabrolova formálního realismu k psychologickému realismu založeném na *nejasnosti*, Bazinově klíčovém pojmu. *U konce s dechem* je chápán jako avantgarda Nové vlny a jako realistický film, jenž přesahuje realismus. Třetí kapitola analyzuje „apolitickou politiku“ Nové vlny na příkladu Godardova *Vojáčka*, čímž ukazuje, proč bezcílná a individualistická vzpoura Nové vlny nemohla být přijata jako progresivní následující generací. Nová vlna je kontrastována Godardovým pozdějším filmem, Brechtovským *Deux ou trois choses que je sais d'elle*, jenž obsahuje metareflexe o ideologické podstatě realismu v kinematografii, což je klíčový element politické filmové tvorby. Závěrem je Bazinovo chápání realistické reprezentace odhaleno jako nekritické z perspektivy politického modernismu, ale Nová vlna, na kterou měl vliv, je se svým inovativním formálním zájmem o realismus a se svou opozicí vůči praktikám předchozí

generace nakonec chápána jako nutný krok ve vývoji směrem k ideologické kritice politické avantgardy.